

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio Decimaqvinta. Dicta contra Aduocatiam & Protectionem
Luxemburgensem refelluntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

quod nullo indicio vel minimo vestigio probari potest. Ex quo iterum apparet quàm reuereatur S. Sedem, qui illam ita annatorum & fructuum cupidam effingit, vt polliceatur sibi obtinere posse ab illa ius confirmandi Abbates Sancti Maximini, modò annatæ Papæ soluantur; *S. Sedes*, inquit, *salubriori medio occurret, vt nempe Confirmatio ab Archiepiscopis fiat, & annatæ ab iisdem casu accidente soluantur, ac vel ita melius pax & tranquillitas Ecclesiæ, salusque animarum conseruentur.* O zelum Animarum! En quibus demum laruis & velis cupiditates obteguntur? nimirum animarum zelus est, qui adigit illum, vt collectas, fructus, emolumenta Abbatæ toties in libello & præsertim in voto decantata expetat.

SECTIO DECIMA QUINTA.

Dicta contra Aduocatiam & Protectionem Luxemburgensem refelluntur.

Postquam libelli auctor multa contra libertatem Monasterij in temporalibus, & verbum etiam contra Ecclesiasticam Exemptionem contorsit, nouissimè protectionem & Aduocatiam hæreditariam Regis Hispanicum Catholici Ducis Luxemburgensis acerbè insectatur; idque ex professo circa finem huius partis à num. 77. vsque ad 93.

Dicit enim *præsentam Luxemburgensium Aduocatiam fuisse ac esse incitium defectionum Abbatum, Prioris & Conuentus Monasterij Sancti Maximini, eos, quoties iniustissimas causas habuerunt, ac ab Archiepiscopis deficere inceperunt, toties sub spe huius Aduocatiæ classicum cecinisse, atque Archiducem in ac S. Ecclesiam Treutrensensem vi militari inuasisse, funditusque deuastasse.* Deinde num. 91. addit. *Electores ac modernum Dominum Archiepiscopum, eosdem præsentos violentos, seseque de facto intrudentes Protectores, iustis armis expulisse, & ita eo ipso facto Protectionem falsam, sententijs ac rebus iudicatis ac armis explosam & in se extinctam esse.* hæc notanter dictis locis referuntur, & passim alibi arrepta occasione similia auctor contra Regem Catholicum Serenissimos Belgarum Principes eorumque ministros proferre non est veritus.

Nam quis nescit Luxemburgenses, Regis Catholici Ministros, quoties opus fuit Abbatem S. Maximini protegere, nihilominus priuato suo vel consilio, vel nomine executos, sed omnia vel Regis Catholici eiusque Consilij priuati, vel Serenissimorum Alberti & Isabellæ Principum expresso mandato fecisse?

Quamuis autem magni illi Principes & Monarchæ, quorum pietate ac iustitia plenus est terrarum orbis, & quorum solum nomen & memoria gloriosissima omnem iniquitatis & violentiæ suspicionem extinguit, nostra defensione non indigent, & istiusmodi catellorum obtrectantium latratus contemnunt, cum experientia doceat, dicta talia falsissima seipsis euertere & corruere:

Quia tamen eiusmodi facta ex parte nobis imputantur, & quæ contra Aduocatiam statui Monasterij nostri adeo salutarem obijciuntur, magnum nobis præiudicium creare possent, si fidem apud quemquam mortalium obti-

nerent. Ideo solita mea breuitate illis occurram; ac cum protegendi actus, siue facti ratio, æquitas & Iustitia ex ipso protectionis Iure, obligatione ac debito proficiatur: Idcirco beneuolum Lectorem ad illa, quæ pro eodem protectionis Iure stabiliendo. part. 1. cap. 3. tractata sunt, remitto. Atque me ad obiectiones ab aduersarijs oppositas discutiendas accingo.

S. *Unicus. Occurritur singulis obiectionibus.*

A Vtor libelli conatur ostendere, quod Aduocatia hæc pertinuerit à prima Monasterij origine ad Archiepiscopos, in quem finem sequentes inducit probationes.

Primò, dicit olim Imperatores Regia potestate Abbatiam Archiepiscopo subtraxisse, & pensiones exinde amplas percepisse sed à Conrado II. Abbatiam cum Aduocatia Alberoni Archiepiscopo restitutam; Henricum verò Comitem Namurcensem ab eodem Alberone Aduocatiâ in feudum accepisse & recognouisse: Hæc autem probari dicit ex Diplomate Conradi II. siue III quod sub lit. V. in libello exhibet.

Verùm, quidquid sit de istius prætensi Diplomatis valore, cuius originale nunquam videri potuit, & quod aliunde multis sub- & obreptionis vitijs laborare suo loco ostendimus supra Sect. 5. Nusquam in illo reperies, quod Aduocatia Alberoni fuerit concessa; sed in terminis Imperator declarat contrarium, his verbis: *Treurense Ecclesie & Archiepiscopo resignauimus & reddidimus Abbatiam; postea verò successu temporis Aduocatiâ quesiuimus & obtinuit à nobis Henricus Comes Namurcensis, qui non contentus Aduocatiâ, longo tempore certauit cum Archiepiscopo de Abbatia. Quâ fronte iam audes dicere, quod Aduocatia fuerit ab Imperatore data Ecclesie Treurense; Item quod ab hac Comes Henricus accepit Aduocatiâ in feudum? cum illud ipsum tuum Diploma, quod sub lit. V. adhuc probandum proferis, disertè dicat contrarium? Quid credemus tibi in obscuris & dubijs, cum in claris illis & expressis tam turpiter mundo coneris imponere?*

An fortè sequentia verba voles obtendere, vbi dicitur: *Comes per omnia Archiepiscopo satisfaciens, reiturnauit ei fidelitatem, & iurauerit ei in presentia nostra, & omnium, qui affuerunt. Abbatiam, & omnem ad stipulauit de ea calumniam, & sic ab Archiepiscopo absolutionem & beneficium suum recepit, excepto Castro de Manderscheidt, & pertinentijs ad illud.*

Sed istis verbis nihil de Aduocatiâ ab Archiepiscopo acceptâ narrari, ex ipso textu manifestum est; ex quo constat beneficia siue feuda (diuersa vtique & distincta ab Aduocatiâ præfatâ) Comiti ab Imperatore & Archiepiscopo ob controuersias illas & bella fuisse ablata, quæ omnia deinde, pace Spiræ, interuentu S. Bernardi inita, fuerunt ei restituta, excepto Castro de Manderscheidt. Quomodo iam ex eo, quod Comes Namurcensis aliqua feuda accepit ab Archiepiscopo, ideoque fidelitatem ei iurauerit, inferre & concludere vis, quod Aduocatiâ S. Maximini ab eo recognouerit in feudum, cum Diploma tuum fateatur illam ab Imperio & Imperatore moueri?

Secundò dicit Conradi II. Compositionem ratione Aduocatiæ factam, à Friderico Barbarossa & consequentibus Imperatoribus ac moderno Ferdinando II. confirmatam fuisse, & citat in eam rem prætensum Friderici Diploma sub lit. D. quo Diplomate allegat Abbatiam Aduocatiâque Archiepiscopo con-

firmari: quamvis nec confirmet, nec quidquam quo ad Aduocatiā pro Archiepiscopo enuntiet, neque confirmare poterat, cum Conradinum, cuius hoc Fridericianum confirmatorium fuisse prætenditur, de Aduocatiā nihil pro Archiepiscopo, sed contra disponat.

Sed & quod magis est, illud ipsum Fridericianum (etsi ex alijs etiam causis Sect. 6. relatis refellatur) probat Abbatiam non ad Archiepiscopum, sed ad Comitem Namurcensem pertinuisse his verbis: *Concedente, confirmante & collaudante sine aliqua contradictione, Henrico Namurcensi Comite libero Aduocato eiusdem Abbatia*

Tertio, profert Bullam Eugenij III. sub lit. X. quæ compositionem prædictam Spiræ factam confirmavit; quam item ab Adriano IV. Clemente III. & moderno Pontifice Urbano VIII. ratificatam dicit.

Verum Eugenij Bulla allegata, compositionem pacis dumtaxat confirmat, de Aduocatiā nihil omnino meminit; & cum tam illa, quam aliorum Pontificum Bullæ in terminis confirmatorijs maneant, nihil omnino noui Iuris quoad Aduocatiā Archiepiscopo tribuunt.

Quarto asserit Aduocatiā proprietatem à Carolo IV. Imperatore, Archiepiscopo in Regalium concessione confirmatam, eius Extractum sub lit. Y. exhibet. Sed ex hoc Extracto nihil pro Archiepiscopi præfensa Aduocatiā probatur. Tum quia non credimus tale existere Diploma, quale hic producitur, eo quod exemplum in Spirensi lite productum, in hoc ipso passu aliter sonet, & rasuram habere deprehensum sit. Tum quia non confirmat Archiepiscopo Aduocatiā S. Maximini, de qua nec verbo meminit. Nam hæc verba solum continent: *Proprietatem seu quasi Monasterij S. Maximini, extra muros Treuirensis, Aduocatiā Monasteriorum de Wadegasse & Sprinchersbach.* Quæ quidem si ita in Originali diplomate contineantur, nihil probant de Aduocatiā S. Maximini, cum solum agant de Aduocatiā aliorum Monasteriorum: Quin immò eam ad Wenceslaum fratrem Ducem Luxemburgensem pertinere Carolus Quartus clarè agnouit, mandato ad illum, vt Monasterij Aduocatum misso, quod habes sub Num. 38.

Quod verò Imperator ille in dicto diplomate dicatur confirmare proprietatem seu quasi, Monasterij Archiepiscopo, nihil Iuri nostro obest; quia vt iam sæpius diximus, eiusmodi Confirmationes impetranti nihil noui Iuris attribuunt, sed tantum si quod ante habebat, confirmant, & de more nunquam denegatur; neque tertio quicquam Iuris per illa tollitur, quantumuis clausule: Ex certa scientia, de plenitudine potestatis, & similes, vt in earum expeditione fieri assolet, inferantur. Vide Gaylium, *lib. 2. obseruat. 58. in fine.* Alexandrum, *lib. 7. conf. 215. n. 5. & seqq. & lib. 4. conf. 122. nu. 25. & conf. 125. quod est Barbatia nu. 15. & seqq. & DD. passim.*

Adde, & nos habere æquè confirmationem Iurium, Libertatum, & Regaliū nostrorum ab eodem Imperatore, quæ exhibetur sub Num. 40.

Vtèrius itaque ad scaturiginem Iurium vt inque retrogrediendum est, fundamentum, cui Confirmatio innititur, inuestigandum, quod ex Archiepiscopi parte omnino nullum esse demonstratum est, atque ita Confirmationem illam corruere necesse est; cum nostra solido fundamento innixa subsistat.

Quinto, asserit Diploma Maximiliani I. Imperatoris sub lit. Z. num. 1. in quo Aduocatiā S. Maximini Archiepiscopo confirmatur. Sed & illud est Confirmatorium diploma, proinde nihil Iuris tribuit Archiepiscopo præter, si quod ante habuit, quod nullum fuit, de quo insuper in refutatione voti. Sect. 10. dictū,

Quamquam etiam Maximilianus I. amplissimè iura & Diplomata S. Maximini confirmavit & signanter Protectionem Ducum Luxemburgensium agnouit ac claris terminis stabilivit, idq; Treuiris de Consilio Principum, ex certâ scientiâ, de plenitudine potestatis. Vide Diploma eius sub N. 6.

Idem quoque dicendum est de consequentium Imperatorum Diplomatis Confirmatorijs, qui omnes, vti & Maximilianus, omnia nostra Priuilegia ac iura æquè confirmârunt, & Aduocatiam Luxemburgensium Ducum agnouerunt & approbârunt, vti constat ex ijs, quæ parte 1. cap. 3. latè deduximus.

Denique dicit Religiosos Maximilianos repudiata protectione Luxemburgensi, Gallicam nouam fuisse machinatos.

Sed hæc mera calumnia est: neutrum existit à nobis factum aut cogitatum, tamen, quando Rex Christianissimus Treuiros occupauit, fortassis salua-guardia ab illo fuit petita, ad sacræ domus & suppellectilis aduersus militarem insolentiam, conseruationem, quod nemini in talibus circumstantijs vitio verti debet.

Itaque discursus ille, quem à num. 93. vsque ad finem partis illius auctor facit, quo per multas rationes ostendere conatur Regem Galliæ non debere hanc Protectionem suscipere, & olim fuit, & multò magis hodiè prorsus est inutilis.

Quæ verò in fine adijciuntur de Electione, confirmatione & beneplacito Archiepiscopi circa Abbatis creationem: ex dictis nullo negotio refutantur; cum enim pro fundamento istorum supponat Author libelli Archiepiscopo ius supremum territorialis Domini in Abbatiam competere, illo penitus euerso & ipsi adiudicato, etiam à præfensa potestate in Electionem Abbatis eiusdemque confirmationem vniuersim excluditur.

Quæ verò hoc paragrapho diximus ostendunt clarè, quàm temerè & nullo fundamento Libelli auctor toties & ad nauseam lectoris ingerat & asserere audeat, Aduocatiam & protectionem Luxemburgensem Imperatorum sententijs pridem condemnatam, cassatam, annullatam, inualidam, fuisse & esse: Cum nec vmbra vlius sententiæ contra illam proferatur, & tot Imperatorum Decreta, Mandata, Diplomata illam ab omni sæculorum memoria Stabiliuerint, quæ parte 1. cap. 3. Sect. 1. retulimus.

CAPVT SECVNDVM.

Respondetur strictim secundi Libelli parti.

E Versis prioris Manifesti contra iura Monasterij nostri fundamentis, ruunt quoque sponte sua, quæ auctor anonymus in posteriore hoc de Pontificatu turbato, magno verborum & criminationum apparatu, contra Cæsarem Ferdinandum II. gloriosiss. mem. contra Regem Hispaniarum Catholicum eiusque Ministros, contra Abbatem electum & Conuentum nostrum profundit.

Quibus dictis omnibus acerbioribus cum respondere non sit operæ pretium, tum quia ex se abiecta est & contemptibilis maledicentia, tum quia negotium illud Commendæ, cui totus hic discursus innititur, factum peculiare est moderni Domini Archiepiscopi, cuius quæstio adhuc suspensa, neque dum plenè cognita est: tum denique, quia Manifestum illud eo tempore editum est, cum Archiepiscopus modernus in summo fortunæ blandientis fastigio constitutus, Cæsaris ac Regis Catholici potentiam Treuiris credebat debellatam;